

Легенда про Сокола

Автор:

Володимир Горбань

Легенда про Сокола

Володимир Горбань

Він – київський князь, що живе в середині IX століття. Вона – київська журналістка з наших часів. Але вони дивним чином зустрічаються на березі річки Рось. Рарог в перекладі з мови предків означає сокіл. І князь такий же сміливий, стрімкий та вмілий воїн, невразливий для ворогів. Оксана, київська красуня, закохується в нього, виходить заміж та стає княгинею. У Рарога і Оксани народжуються два сини. Перший – Олег – стане тим самим князем, якого називатимуть Віщим. А його рідний брат потрапить до наших часів.

Володимир Горбань

Легенда про Сокола

Глава 1

В її елегантній червоній сумочці заграла усім відома та улюблена багатьма французька пісня «Бабине літо» у виконанні Джо Дассена. Оксана зупинилася, витягнула мобільний телефон, увімкнула його та, притиснувши до вуха, знов продовжила рух:

– Алло, Дмитре Іллічу!.. Я зараз знаходжуся на Хрещатику у підземному переході.. так, я ближче до вечора обов'язково з'явлюся у редакції...так,

звичайно, я пам'ятаю...так, обов'язково усе зроблю. Не хвилюйтеся, Дмитре Іллічу... Гарзд, усього вам доброго, до зв'язку.

Оксана Сущенко, висока, струнка сіроока білявка двадцяти дев'яти років від народження другий рік працювала в одному з дуже відомих українських журналів, де писала в основному статті та інтерв'ю з представниками богеми на гламурні теми, які стали досить популярними серед молоді та студентів. Але, така журналістика їй вже чимало набридла...

Знову задзвонив телефон.

– Алло, Наталко! Так, я вже підходжу...я вже зовсім близько. Вже у підземному переході на Хрещатику. Що?! Ну, ти даєш!.. Звичайно, почекаю... Добре, не метушися... добре....Я тебе теж... цьом, цьом...

Наталка Кравченко – однокласниця та колишня сусідка по будинку. А ще вона – подруга днів суворих, а також співрозмовниця, радниця, співтрапезниця та іноді жилетка для дуже мокрих та гірких дівочих сліз...

Люди туди-сюди хапливо рухалися у підземному переході. Вони поспішали. Вони завжди кудись поспішають. Вони мимоволі штурхаються, самі ухиляються від штовхань, при цьому мовчать або беззлобно лаються. Але завжди швидко, напорливо, метушливо...

Знову телефонний дзвінок.

– Алло! – Оксана дуже не хотіла цієї розмови. – Так, Альберт!.. Яка тобі різниця?! У підземному переході, на Хрещатику! У тебе щось трапилось?! Знаєш, мені вже набридли оці твої слиняві розмови! Зроби щось корисне!.. Все, в мене немає часу! Я поспішаю, розумієш мене? Буду пізно... не нервуй мене! Потім про це поговоримо!

Оксана відключила телефон.

Альберт Красовський – це її чоловік. Високий, стрункий тридцятирічний інтелігентний брюнет із заможній родини, випускник Інституту міжнародних відносин. Оксана вийшла на нього заміж три роки тому. Мамина подруга

наполегливо радила. Та і вік вже підживав. Альберт красиво залицявся. Дарував квіти, коштовні подарунки, катав на «Мерседесі», водив у найкращі ресторани. Чого ще, здавалось би, потрібно красивій дівчині для красивого життя? Шлюб? Ну, щасно вийшла заміж...а через рік заскиглила від нудотного сімейного життя... потім і зовсім збігла на роботу. Альберт виявився холодним, нудним та чужим... як зварювальний апарат...

Оксана вийшла з підземного переходу і не поспішаючи попрямувала до кав'ярні, де вони з Наталкою домовилися зустрітися, перекусити, випити кави та побалакати. Наталка затримувалася. В неї купа власних серцевих проблем. Їй потрібно терміново обирати: Ігор чи Богдан. У Ігоря бізнес, у Богдана серйозний кар'єрний зріст. Наталці вони обидва не подобаються, але їй час вже насправді удруге заміж... А хочеться веселого, легкого у відношеннях, надійного. У Наталки дитина чотирьох років, син. Володька від Володьки, першого чоловіка...

Оксана увійшла в кав'ярню, по крутим та вузьким сходам, спираючись рукою на бильця, піднялася на другий поверх, де в маленькому та затишному залі розташовувалось декілька столиків. Грала тиха заспокійлива музика. Відвідувачів було небагато. Оксана вибрала крайній столик біля вікна. Кінець вересня, день вже хилився до вечора, і якийсь незрозумілий сум украй переповняв душу...

До її столика підійшов високий симпатичний хлоп – офіціант у фіолетовому форменому піджаку з мідними гудзиками в два ряди й у синіх вузьких брюках.

Чарівно посміхнувшись, він запитав приємним голосом:

– Мадам вже готові зробити замовлення?

«Мадам», – подумала Оксана: «Хіба я для нього мадам? Хіба я так старечно виглядаю, трясця мені?! Адже я старіше за цього хлопчика максимум років на десять. Ось так непомітно та швидко назавжди минає молодість...»

– Мені, будь ласка, каву «Амерікано» без вершків і без цукру. Я чекаю подругу. Потім ми зробимо справжнє замовлення.

– Добре, – так само мило посміхаючись, красивим оксамитовим голосом промовив офіціант і видалився граціозною ходою.

«Мадам... знав би він, цей юнак, яка я мадам! Знав би він, бовдур, як я можу ось таким хлопчикам паморочити голову... вірніше могла. Та і зараз напевно зможу!»

Оксана вийняла з сумочки косметичку. А з неї витягнула невеличке складане дзеркальце. Подивилася у нього. Чисте променисте обличчя, світла ніжна шкіра. Густе біляве, злегка хвилясте волосся до плечей, високе чоло без жодної зморшки, витончені брови дугою, довгі пухнасті вії, величезні сірі очі, тонкий прямий ніс, соковиті чуттєві вуста, маленька кокетна родимка з правого боку, витончене підборіддя... ні, вона ще зовсім нічого! Вона ще здатна не просто подобатися чоловікам! Вона здатна заганяти їх у почервоніння, кидати у спеку, губити розум... вона... та вона...

– Привіт, Оксано! – пролунав привітний голос за спиною. – Привіт, подруго! Я як завжди трохи спізнилася...

Це була Наталка Кравченко. Штукарка Наталка. Єдина близька подруга...

Після народження сина, вона помітно погладшала. Але ця жіноча гладкість, здається, була їй на користь. Надавала особливого шарму, особливої чарівності. Гоготуха та кокетка від природи, але не писана красуня, Наталка легко йшла життям, з завзяттям хижачки завойовуючи чергові чоловічі серця, особливо не жалкуючи про невдачі та промашки, які, чесно кажучи, властиві усім людям. Але різні люди по-різному сприймають та переживають не кращі миті свого життя. Деяких, наприклад, Альберта Красовського, навіть невеличкі пустощі часто могли довести до жахливої депресії...

Щойно з'явився офіціант. Подруги замовили салат «Цезар», апельсиновий сік та каву.

– А він нічого, оцей хлопчик, – Наталка кивнула головою у бік студента, що пішов, – досить собі гарненький. Такий мальовничий красень міг би собі і більш престижну роботу знайти.

– Він, мабуть, студент, – посміхнулася Оксана, витягнула з синьої пачки довгу тонку сигарету і, підпаливши її, додала. – Він тут, скоріш за все, просто підробляє. Для Європи це нормально. А потім він закінчить свій інститут або університет... і стане великим начальником... або крутим бізнесменом. У цього

хлопця добре майбутне!

У залі залунала надзвичайна мелодія, Шарль Азнавур співав французькою про вічне кохання..

- А що в тебе, подруго? - Наталка теж запалила. - Знов проблеми з Альбертіком?

- Та ну його. Навіть казати про нього не хочу! Дістав! Розумієш, дорослий чоловік, перемахнув вже три десятки, а все ще ніяк не може визначитися у житті. Він все ще перебуває у пошуках себе, свого призначення... цілими днями лежить на дивані та жує шмарки. Просто, у людини нема серйозних проблем. І ніколи не було...

- Ну і що? Дядя в нього при великій посаді та при величезному бізнесі. Гроші є. Положення теж. Чого страждати?

- Та, розумієш, - Оксана загасила у попільничці сигарету, - хочеться бути заміжною за справжнім чоловіком! Щоб займався справжньою чоловічою справою... тяжкою, конкретною, ризиковою! Щоб якщо кохав, то до смерті! Щоб прибив на місці, якщо зраджу його! Щоб...

- Тоді тобі треба було виходити за якого-небудь контуженого майора, - посміхнулася Наталка, - а не за метросексуала та аристократа з дипломом журналіста-міжнародника.

- А ну його, - Оксана відчайдушно махнула рукою, - давай сьогодні нап'ємося?! Замоємо пляшку кон'яку... і додому припремося на бровах..

- Я не можу сьогодні, - Наталка загасила сигарету та з апетитом нарінулася на салат, - у мене за пару годин побачення з Ігорем.

- Щаслива ти!

- Ага, щаслива, - посміхнулася Наталка, - він ще не відає, що в мене є син. Навіть не знаю, як йому про це розказати.

- Я теж не можу...

- Чого не можеш?

- Напитися сьогодні не можу! Обіцяла шефові ввечері в редакції з'явитися, Ось так - біда... останній день вересня... п'ятниця... наймиліша справа - напитися. Наталко, от скажи мені, чому ми не вільні люди?! От скажи мені, чому я не можу сьогодні напитися, ангажувати ось цього гарненького молодого студента - офіціанта та поїхати з ним на всю ніч до Південної Борщагівки в порожню бабусину квартиру?!

- А як же ж Альбертік?! - розсміялася Наталка.

- Та нехай йде він... на хутір метеликів ловити!

- Ти його зовсім не кохаєш?!

- Не знаю...

- Тоді, - Наталка припинила жувати, серйозним поглядом подивилася на Оксану та неголосно промовила, - тоді віддай його мені...

- Кого? - сторопіла Оксана.

- Його... Альбертіка.

- Ти це серйозно? - тут вже Оксана не втрималася та голосно розсміялася. - Навіщо тобі мій слізомий?! Забирай! Забирай його разом із його вічно незадовільною матусею, дядечком-мільйонером, квартирою у центрі Києва, автомобілем на заздрість усім, з його нудністю та комплексами неповноцінності! Забирай! - Оксана не могла зупинити сміх. Сміх нервовий та дуже невеселий.

- А я подарую тобі Ігорка! - також нервово розсміялася Наталка. - Він, до речі, з колишніх військових, майор.

Оксана миттєво перестала сміятися і, зщуливши очі, поглядом розлюченої левиці суворо заявила:

- Мені майор не потрібен! Мені потрібен тільки... князь!

- Генерал чи що?

- Ні, не генерал. Князь!

- Ти очуміла?! - Наталка випнула очі. - Який князь?! Принц на білому коні чи що? Знаеш, подруго, жінки, що у тридцять років мріють про принца або недорозвинуті, або погано закінчують. До того ж твій Альбертік і є принц на білому «Мерседесі», мрія будь-якої розумної жінки...

- Мені принц не потрібний...

- Ну, ти не від цього світу, подруго, якщо розкидаєш такими чоловіками! Щось з тобою не так. Ти ж розумна жінка!

- Добре, проїхали, - Оксана відсунула від себе тарілку і не стала їсти салат, але з великим жаданням прийнялася за каву. - А Альбертіка забирай! Можливо, тобі він яким-небудь чином буде у нагоді, подруго...

- Ти це серйозно, Оксано?!

- Цілком!

Наталка дужче за колишне випнула очі. І спантеличено запитала:

- А як?

- Так дуже просто. Завтра вранці ми з Альбертом запланували поїхати на Рось. Це така річка, а на її березі неподалік від Білої Церкви туристична база одного з колишніх науково-дослідних інститутів. У тому НДІ колись давним-давно починав своє кар'єрне піднесення Альбертів батько. У Альберта до цього місця якась щеняча прив'язаність. У дитинстві він там кожне літо здоров'я набирався під пильним доглядом матусі. Сир ів, фрукти, гімнастикою займався, водними процедурами... Ми завтра рано вранці за тобою заїдемо...

- Навіщо? - злякалася Наталка.

– З собою візьмемо тебе на турбазу. Чудово проведемо вихідний день. Там у нас за котедж вже сплачено. Мені буде ніколи хазяйнувати, мені треба статтю дописати...а вам з Альбертом буде чим зайнятися тет-а-тет...

– Ти це серйозно??!

– Цілком, – Оксана загадково посміхнулася. – Заразом поближче і впізнаєш мого чоловіка. Впізнаєш у реальних побутових обставинах, який він рідкісний зануда, мамин синок та слинько...

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://telnovel.me/gorban-_volodimir/legenda-pro-sokola

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)